

Mokrý mech pod Yenakovýma noham tiše čvachtal. Znepokojovalo ho, že i tento slabý zvuk se v jeskyni rozléhá zdánlivě příliš hlasitě. Nejprve se snažil zůstat nepovšimnut, bylo li zde něco, co ho mohlo spatřit, ale po chvíli přestalo už tak mdlé měsíční světlo osvětlovat jeskyni úplně. Takhle se nedalo pokračovat dál, aniž by hrozilo nebezpečí, že se zřítí do nějaké z mnoha trhlin a propastí v čedičovém podlaží jeskyně, a proto se přestal skrývat, vytáhl z koženého vaku ocílku a křesací kámen a několikrát jimi křísil o sebe, než se mu podařilo zapálit trouch. Borová pochodeň, kterou si prozíravě připravil venku, vzplála již snadno. „Jestli něco přežívá v téhle temnotě, stejně by mě to spatřilo. Takhle alespoň nepřehlédnu to, co tady hledám, ať už to vypadá jakkoli.“, pomyslel si.

Teď, když měl zapálenou pochodeň, mohl pokračovat rychleji, ale stále zůstával ostražitý a připravený okamžitě sáhnout po jílci krátkého meče, který mu daroval Vinmar. Vlhká chodba dál klesala hlouběji do skály, chvíli se rozšiřovala, chvíli byla zase tak úzká, že kdyby rozpažil ruce, mohl se dotýkat obou jejích stěn.

Po nějaké době začal Yenak pochybovat, jestli je vůbec na správném místě. Najednou necítil tu sílu, která ho dovedla až k ústí jeskyně. Přitom to předtím bylo tak jasné, oslnivé! A teď se tady brodí slizkým mechem a zatuchlými výpary temné chodby.

Přese všechny pochyby pokračoval dál. Pamatoval, že se mu už kolikrát vyplatilo důvěřovat citům a intuici, i když rozum se, pravda, mohl v tu chvíli cítit trochu odstrčený.

Prošel ještě několik zákrutů, mechu ubylo, ale naopak se objevovalo stále více zrádných propastí a ostrých skalních útvarů, takže se musel neustále dívat pod nohy, a nemohl tak sledovat okolí. A tak, když po pár krocích zvedl hlavu, zjistil, že vstoupil do prostorné sluje, která se vzhledem příliš neodlišovala od chodby, kterou sem přišel. Rozhlížel se, ale neviděl nic, co by stálo za pozornost. Skalní místnost byla asi dvacet kroků široká a dvakrát tak dlouhá, strop byl nízký, ovšem ne tak, aby se Yenak musel krčit, a kapala z něj voda. U jedné stěny ležela hromada balvanů, jež se kdysi zřítily odněkud shora. Hledal pokračování chodby, ale žádný východ neviděl.

Náhle zbystřil. Něco se pohnulo u stěny po jeho pravé ruce! Teď už nemělo smysl schovávat pochodeň, a tak místo toho natáhl ruku, v níž ji držel, aby lépe viděl, co ho sleduje z temného koutu jeskyně. Nespátl ale nic.

Opatrně se sunul podél levé stěny, těkaje očima po okolním prostoru. „Sssvsss!“ Něco se oťřelo o kámen kus před ním! S pohledem upřeným před sebe nahmatal jílec meče a natáhl levou nohu dozadu, aby získal lepší rovnováhu. Přimhouřil oči....

.... a pak se zasmál. Zpoza balvanů se vynořil podivný tvor, vzdáleně připomínající cosi mezi obřím pavoukem a slímákem. Tvor popoběhl na svých článkovaných nohou blíž k němu a výhružně zacvakal chelicerami. Neustále se mu při tom ohavně stahovalo a smršťovalo průsvitné tělo.

Yenak se znovu zasmál. „Očekával jsem něco horšího“, pronesl k odpudivému zvířeti. Pak zvažněl. Obří hmyz popoběhl ještě blíž. „Kšššš“, snažil se tvora odehnat a uvědomil si, jak teď musí vypadat hloupě. Chvíli tak stáli a hleděli si z očí do očí, což nebylo úplně jednoduché, protože hmyz naproti němu měl o něco víc očí než on, poté Yenak zakřičel a začal mávat hořící fagulí před sebou. „Táhni, jenom tudy procházím!“, vykřikl a vytasil meč. Tvor naklonil hlavu na stranu, párkrát klepl předním párem nohou o zem a neklidně se zavrtěl. Potom se, k jeho překvapení opravdu otočil a zmizel v jedné z četných puklin ve skále.

Když se Yenak po tomto krátkém setkání přesvědčil, že nikde nečihá další podivný nepřítel, znovu se rozhlédl a zkusil ohmatat stěny. Žádná z puklin ale nebyla natolik široká, aby se jí protáhl. Posvítíl si pochodní i na strop a podlahu, ale nebylo zde nic než studený kámen. Po chvíli bloumání se posadil na jeden z uvolněných balvanů a přemýšlel. Zmátlo ho že nenašel nic zvláštního. Určitě to přeci je to místo kde má být! Byl si jistý že síla, která na něj mluvila, pocházela z některé z mnoha éterických božských rovin ilnarthionu, jasně cítil, že pochází z

nějakého podivného místa mimo známý prostor a čas. A musí přece být nějaký důvod, proč je tady!

Řekl si, že se příliš soustředí na éterické roviny a iluzorní síly, a ne na skutečný svět. Ani tohle odhalení mu ale nebránilo v tom, že se po chvíli váhání a výčitek rozhodl použít magii. Sedl si tedy pohodlněji na zem, naposledy si ověřil že v blízkosti není žádné nebezpečí, a za chvíli už se jeho mysl vydala napojit na nevyčerpatelnou všeprotínající sílu Ěnvy. Jeho tělo sedělo tady, ve vodě pod čedičovými balvany, ale jeho mysl se pomalu rozlévala po okolí. Jenže mu do hlavy pořád lezly myšlenky. Stále cítil chlad, cítil vodu, která mu kapala za krk, i podivné pachy stísněné jeskyně. Necítil ale pravou podstatu věcí. Ta trocha síly, již násilně vytáhl z vody pod sebou, nestačila na to, co chtěl udělat

Kap.....kap.....kap..... kapala voda na zem.

Magie nestojí při mně, pomylel si a s touhle myšlenkou se jeho mysl nadobro vrátila do sevření těla.

Jako vždy mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že by se měl nadechnout, a srdce se mu rozbušilo normálním tempem. Kdyby ho v tu chvíli někdo pozoroval, viděl by, jak se mu do tváří vrací barva a rozšiřují se zorničky.

Protože nebyl venku, neměl jak zjistit, jak dlouho byl mimo tělo, ale odhadoval, že ne víc než hodinu.

Když se dal dohromady, nahmatal svůj vak, a protože louče už ležela vyhaslá v louži kalné vody neúnavně prosakující ze stropu, našel ocílku a znovu vykřesal jiskru, aby se při tom krátkém záblesku světla trochu zorientoval. Poté vstal a došel ke stěně na opačné straně než odkud sem přišel. Opřel meč o skálu, zabořil ruce do mechu a celou svou vahou se opřel o stěnu. Nic.

Zabořil do mechu i čelo. Nic.

A potom se čas pohnul.....

Celá stěna se náhle zavlnila a zaskočený Yenak v jednom momentu zhlédl celou minulost i budoucnost tohoto místa. Viděl, jak jeskyně vzniká z pomalu tuhnoucí lávy někdy v dávných dobách, i jak se její strop bortí, a ona zase navždy mizí. Viděl toho ještě mnohem víc. Viděl všechny chvíle i události ilnarthionu najednou, viděl stvoření i zánik světa a další stvoření, další zánik. Události kolem něj vířily zdánlivě bez jakékoli návaznosti. Viděl věci, jež se teprve stanou, a teprve poté jejich příčiny. Minulost se mísila s budoucností, čas běžel chvíli pomalu, chvíli rychleji.

Při tom procházel skalní stěnou, jako by byl duch, ne, spíše jako by bylo nehmotné vše ostatní, on byl pořád tady. Kameny zběsile poletovaly kolem něj, ale on skrze ně jednoduše procházel, něco ho táhlo dál, a on nevěděl, zda v prostoru, nebo v čase. Viděl jasné záblesky světla.

A pak..... neviděl nic.

Když přišel k vědomí, překvapilo ho, že neleží, ale stojí na nohou. Když chtěl otevřít oči, překvapilo ho, že už je má otevřené. Využil toho a opatrně, jako by se bál pohnout, se rozhlédl. Když tak učinil, Vůbec ho nepřekvapilo, že stojí v malém prostoru, jehož duhové stěny se neustále vlní, a naproti němu sedí nějaký muž. Zamrkal a zaostřil pohled na onoho muže. Jen co to udělal, nenapadlo ho říct nic lepšího než „Tebe už jsem někde viděl“

Neznámý se pomalu usmál jedním koutkem úst a zvedl se. Byl ještě vyšší než Yenak, ale nebylo mu příliš vidět do tváře, protože ji stínily husté neupravené havraní vlasy. Na sobě měl čistý tmavomodrý surcot. Když přišel blíže a odhrnul si z tváře vlasy, všiml si Yenak s překvapením jeho elfských rysů, a hlavně děsivě smutných očí.

Muž promluvil. „Viděl“, odmlčel se, "Viděl jsi mě, když jsi málem zničil celou mou existenci tím, že ses pokusil chladnokrevně zabít mého předka." Z jeho slov se nedaly vyčíst žádné emoce.

Sotva Yenak uslyšel ten hlas, poznal, odkud muže zná. „Vy jste“.... „Räyenar“, doplnil ho muž. Chvilí tiše stáli, poté Räyenar znovu promluvil. „Ach, promiň, Yenaku, že jsem tě neobeznámil s tímto velice zajímavým místem, zapomněl jsem, že zde teprve budeš, zasmál se. Toto“, ukázal rukou po okolním nevelkém prostoru „je magická schránka, je to jakási časová bublina, jež bude po věky věků čerpat energii Ěnvy, a jednoduše procházet časovými rozmezími ilnarthionu.“ Poté se náhle zeptal „Jaký je teď věk?“ „Sedmadvacátý časový průtok lidského měření“, odvětil Yenak, ovšem vůbec ne klidně.

Räyenar se zamyslel. „Za dva a půl tisíce let, při stočtyřicátém časovém průtoku jsem tento navždy trvajícím prostor vytvořil a vstoupil do něj. Od chvíle, kdy jsme se setkali prvně, jsem tě neustále volal, ale trvalo dlouho, než jsi mé volání uslyšel, protože schránka neustále mění místo a čas své polohy. A ty jsi teď přišel.“

„Proč?“, ptal se Yenak, i když už začínal tušit, co uslyší.

Muž přišel blíž a v jeho výrazu se objevila známka dychtivosti. „Když jsme se setkali, poznal jsem, kdo jsi. Vím, co dokážeš, možná lépe než ty sám! Jsi jiný.“

Při posledních slovech znatelně zvýšil hlas.

Yenak na chvíli zavřel oči.

„Když jsi otevřel bránu do Skalgarothu, málem jsem zemřel, jak si jistě pamatuješ. Ale unikl jsem a od té chvíle jsem měl spoustu času, pokud se na tomto místě vůbec dá mluvit o čase, a to, co jsi udělal, mi stále leželo v hlavě. Tvá schopnost procházet mezi světy je neskutečná! Já si uvědomil, že to může být cesta, jak nenásilně dosáhnout toho, po čem toužím.“

Teď hlas opět ztišil. „A pro tebe je to tak jednoduché! Nestalo by se ti vůbec nic.....“

Yenak ustoupil o pár kroků zpět, protože ho znervózňovalo, jak se na něj muž nakláněl, a odvětil „Má schopnost otevírat brány vám k ničemu není! Sám ji nedokážu ovládat. A jistě víte, jak je to nebezpečné, pamatujete přeci na Sklgaroth! Co tedy chcete? Vždyť já o vás téměř nic nevím!“

Räyenar naň smutně pohlédl. „Jak už jsem řekl. Nepocházím z téhle doby a jistě sis také všiml, že jsem Thal-dirian, jak byste řekli vy, měsíční elf.“ Yenak přikývl. „Narodil jsem se jistým dvěma z posledních Thal-dirianů na počátku stotřicátéhošestého časového průtoku. Po více než sto let jsem

žil ve světě rozrhaných království Západního pobřeží, ve střídajících se obdobích válek a chudoby. Ilnarthion byl...nechce se mi vzpomínat....temný, slunce přes závoje kouře svítilo jen vzácně, lesy zmizely. Potoky byly vyschlé, nebo v nich jen nehybně stála voda nasáklá lidskou špínou a krví bojovníků.

Myslel jsem si, že je to normální, že takhle má svět vypadat. Nepřišlo mi nic zvláštního na té hrozně krajině okolo mě, kde ani dýchat nebylo příjemné.

Začal jsem putovat po světě, i když tam už moc hezkého k vidění nebylo. A tehdy jsem v místě, kde dnes ještě leží zasněžený Anghorn, potkal zvláštní ženu. Nebyla člověk ani rawasarg, poznal jsem, že je z nějakého elfího národa, ale přišla mi zvláštní. Po nějaké době, kterou jsme spolu strávili na zničených rozpálených pláních Anghornu, mi vyradila, že je Dmar-dirian, elf kamene. Zavedla mě až daleko přes Anghorn, k Sněžnému štítu. Zde měli Dmar-dirianové své podzemní město. Nikdy mi sice neprozradili, kde přežívali ty věky, kdy se myslelo, že byli ztraceni v bitvě dmarath drain, ale přijmuli mne k sobě, a já s nimi strávil dlouhou dobu oddělen od okolního světa. Trvalo dlouho, než jsem získal jejich plnou důvěru, ale nakonec jsem se s nimi natolik sblížil, že mě naučili uchopit sílu Ěnvy a využít ji v podobě magie. Byla to moc, jakou v té době již nikdo neznal, uchvátila mne. Od té chvíle jsem se nevěnoval ničemu jinému, desítky let jsem strávil jejím studiem.“

Chvilí bylo ticho.

„Když jsem se z bezpečí podzemního města vrátil....má rodina.....všichni.....úplně všichni Thal-dirianové byli.....mrtví. Zabili jste je, vy, lidé, jste po tři tisíce let utlačovali můj národ a nakonec jste je vyvraždili v naší vlastní zemi!“

Již nevypadal tak vznešeně, spíše zoufale. Yenakovi bylo toho muže líto, pokud mluvil pravdu, ale věděl, že jestli bude chtít využít jeho možnost nacházet a otevírat brány, nemůže mu ji dát. „Stále nerozumím, co po mně chcete. Tím, že dovedu objevovat průchody mezi světy, váš národ nezachráním, i kdybych vám třeba pomoci chtěl.“

Hlas Thal-diriána se zase trochu zklidnil.

„Tehdy jsem si uvědomil, že náš čas skončil, byl jsem jediný, poslední. A tohle nebyla doba, v níž bych chtěl žít. Naštěstí jsem se v podzemním městě dlouho zabýval fungováním času a jeho překrucování pomocí magie, díky čemuž se mi podařilo utvořit tohle místo.

Můj vlastní výtvar mě překvapil. Přenášel jsem se časem do dávné minulosti! A viděl jsem šťastné doby, časy lesů a elfů. První mě uchvátilo slunce, bylo jasné a silné, ne takové, jaké jsem znal. Moře bylo živé a bouřlivé, lesy vesele ševelily, na horách byly neprůchodné vrstvy sněhu, jejich vrcholy byly úctyhodné, ne hrozivé. Tehdy jsem si uvědomil, jak může být svět krásný, čistý..... pozoroval jsem jej jako malé dítě, jenže děti míří do budoucna, já se proplétal tokem času a věděl, že žádná budoucnost mne nečeká.

Viděl jsem, jak Ilnarthion vypadal, než jste přišli vy, než jste ho změnili. Po pádu Asharově jste se nejprve jen krčili ve stínech, sledovali a učili se. Ale poté jste uchvátili naši zemi, zotročovali jste ji a dupali po ní svými okovanými botami! Pochopil jsem, že se někdy stala chyba. Tohle nemůže být Ilnarthion, jak ho síla Ěnvy zamýšlela!

„Sám jeden z vás nás sem přivolal“, řekl Yenak tiše.

„Přivolal vás, abyste pro něj získali Ilnarthion a zničili všechny jeho nebezpečné krásy, a přestože padl, ten druhý bod se mu, jak vidím, povedl.“ Rāyengar ze třásl. "Takhle to nemělo být! Byli jste násilím přitáhnuti do Ilnarthionu Asharovou podivnou mocí! Stejnou, jakou se zase vrátíte zpět!

Yenak začínal chápat. „To je šílené“, bylo jediné, co řekl.

Rāyengarovi stékaly po tvářích slzy. „Vraťte se, odkud jste přišli! Vraťte se a ničte si svou zemi, jak se vám zlíbí, ale ne krásné lesy Ilnarthionu!“

Yenak viděl čiré a jen chabě skrývané zoufalství. Odvětil: „Vždyť budoucnost, jež je ve vašem případě skutečnou současností, nelze změnit. Vy jste se přenesl do minulosti jen díky tomu, jaká byla vaše přítomnost. Když to změníte, všechno se rozvrátí!“

Zoufalý elf nechtěl nic slyšet. „Ty ji změnit můžeš!“, zasyčel. Jsi jiný, nejsi součástí žádného světa! A i kdyby měl Ilnarthion shořet v plamenech, bylo by to lepší než sledovat, jak se zem ponížene prohýbá pod tíhou vašich kamenných domů!

Rāyengar chvíli oddychoval.

"Udělej to! Najdi pro mne, pro vás bránu do vašeho vesmíru! To bude stačit, o zbytek už jsem se postaral. Nechceš snad poznat zemi svých prapředků? Vzpomeň na Ilnarthion, na místa, kde jsi vyrůstal, a pochop, že pokud tady zůstanete, tak se tohle všechno ztratí v hlučné šedi budoucnosti!

Yenaka bolela hlava.

„Což tě to netáhne do světa odkud pocházíte?“, zkusil to Rāyengar jinak. „Což jsi snad tak krutý, že řekneš ne, i když víš, že tvé rozhodnutí může zachránit tisíce životů? Ilnarthion, jak ho znáš, je

takový jen díky hloupé zlobě jednoho elfa, najdi mi bránu a všechno bude, jak má být!

Jsi jeden z Issitaiů, a ti přece bojují proti stvůrám vyvolaným Asharovou magií. Jestli ale chcete skutečně zachránit Ilnarthion, odejděte! Jen bez lidí může vše krásné na Ilnarthionu zůstat stejné! Stačí se odprostit od Ěnvy a.....najít bránu. Pro tebe tak....jednoduchým činem, můžeš zachránit divokost a krásu Západního pobřeží, Sněžného štítu, borových lesů Skaldriene, i prosluněných.“ Elf hleděl mladému muži do očí.

Najdeš strání Faerinu eš pro Ilnarthion bránu do vašeho světa?

Yenak mu pohled krátce opětoval, poté odvrátil zrak. Rozhlédl se. Stěny se stále hypnoticky pohybovaly. Jejich neustálé vlnění mu připomnělo, jak jako malý kluk házel placaté kameny

do rybníčku a se smíchem pak sledoval, jak se odrážejí o hladinu. Také se pod dopady oblázků takhle vlnila.

Pohlédl k zemi, zaujaly ho tam jeho boty. Byly poctivé, kožené, zdálo se mu, jako by to byla jeho vlastní kůže, jako by se boty staly součástí jeho osobnosti. Nesly samozřejmě známky opotřebení, na jedné byl dokonce vidět řez nože, jímž po něm sekl lovec mágů při útěku z Aeren Luin.

Aeren Luin.....vzpomněl si na Daliath, přemýšlel, jestli je stále u Vinmara. Pousmál se. Daliathini rodiče byli lidská žena a elf.

Pohlédl na Rāyenara.

„Ne!“, řekl.

Očekával, že se na něj elf vrhne, že ho bude chtít ve své beznadějně a zoufalé zuřivosti zabít, ale on jen stál a třásl se "Já...", procedil skrz zaťaté zuby „Já tě proklínám, proklínám tě! Ty sám budeš prvním člověkem, který opustí tento svět, a proklínám tě, abys ani ve své vlastní zemi nenalezl štěstí! Tak se stane, pokud dřív nezemřeš bídnou smrtí!

Pak teprve se na něj vrhl.

Yenak byl zaskočený. Jako ve snu ukročil doprava a ranou do předloktí odklonil ostří Rāyenarovy dýky mířené na srdce. Elf, který čekal, že narazí na odpor, pokračoval v pohybu dál, a tak se Yenak prudce otočil a hmátl po meči....jenže.....bohové! Nechal ho přeci neškodně opřený o skálu v jeskyni! Proklínal svou hloupost, ale to už se elf znovu rozmáchl dýkou. Yenak se ráně vyhnul a chytil Rāyenara za zápěstí ruky, v níž držel zbraň. Stáli takhle proti sobě, Yenak napínal svaly, ale elf byl silný. Zavřel nakrátko oči a pokusil se rychle spojit se silami Ěnvy....nic. Znovu se spěšně vrátil do svého těla, kterému mezitím hrozila smrt, a hledal něco, cokoli, co by mu mohlo pomoci.

„Smrt zloději světla, smrt otrokáři půdy, smrt vrahu stromů!“, syčel Rāyenar.

Yenak se opřel o duhovou stěnu, která kupodivu byla pevná, a očima sledoval přibližující se ostří. „Prosím!“, zašeptal bezděčně. Elf se zasmál „Prosíš bohy, aby tě přijmuli mezi sebe, i když jsi špinavý člověk? Zbytečná snaha, chlapče!“

Dýka byla jen pár coulů od Yenakova krku.

A náhle to našel! Ucítit prázdnotu v prostoru. Byla to prázdnota, ale přesto jasně ohraničená. Brána!

Neměl to rád. Zavřel oči a snažil se soustředit, našel bránu, chvíli ji zkoumal, ale zdála se být v pořádku. V mžiku se odprostil od Ěnvy a rozbořil hranice. To už cítil ten známý tlak, při kterém máte pocit, že vám praskají všechny kosti v těle, cítil, jak jsou porušovány veškeré zákony Ěnvy.

Již se nedalo vrátit, hranice nadobro zmizela a on se zhmotňoval....kdesi. Celé to zabralo jen pár vteřin.

Něco ale nebylo v pořádku. Rāyenar zde pořád stál, stále zuřivě tlačil oběma rukama na jílec krátké elfské dýky. Ani si nevšiml, že se něco změnilo. Yenak dál vzdoroval náporu, jenž ale z nějakého důvodu rychle ochaboval, a on s hrůzou sledoval, jak dříve vznešenému elfovi šediví vlasy, jak se mu propadají tváře a ubývá síla. Nakonec se Rāyenar s posledním smutným vyčítavým pohledem sesul k zemi, kde se jeho tělo měnilo v hromádku prachu. Yenak vyděšeně odklopýtal vzad.

Doba, kterou elf strávil v prostoru nepodléhajícím toku času, ho nyní dohnala, a on hrozivě rychle zestárl a zemřel před jeho očima.

Yenak se rozhlédl kolem.

Nevěděl, kde je.

Nad obzorem právě zapadalo obrovské rudé slunce.....

